

Đề bài:

Em hãy tả lại hình
dáng và tính tình
của một người mà
em kính yêu (người
đó có thể là ông bà,
bố mẹ hoặc người
em quen).

Bài làm 1

Nhà em khá đông người nhưng người em gần gũi nhiều nhất là ông nội của em.

Ông em năm nay đã gần tám mươi tuổi nhưng cử chỉ còn khá nhanh nhẹn. Người ông tầm thước, hơi gầy nhưng da dẻ vẫn hồng hào.

Đầu ông hói, lơ thơ những sợi tóc bạc như cước. Vầng trán cao hằn sâu những nếp nhăn. Đôi mắt còn tinh nhanh ẩn dưới cặp lông mày đã ngả bạc. Má hơi hóp làm hai gò má nhô cao lên. Răng ông đã rụng nhiều nhưng nhờ lấp răng giả nên nụ cười vẫn tươi tắn. Em thích nhất chòm râu bạc của ông. Mỗi lần được ngồi trong lòng ông, em ngược nhìn mãi những sợi râu trắng dài và thích được ông cho vuốt râu.

Hàng ngày, ông thường mặc bộ quần áo màu xanh, đi đôi dép nhựa đã mòn. Chỉ lúc đọc sách ông mới đeo kính và khi nào đi bộ xa ông mới chống cây gậy trúc.

Tuổi đã cao nhưng ông làm việc luôn chân, luôn tay. Khi quét nhà, quét sân, quét vườn; lúc vun gốc cho các cây trong vườn; lúc tìm bắt sâu đục phá cây chanh. Ông thường xuyên kiểm tra việc học của em, dạy em làm toán, làm văn... Ông còn tham gia việc chăm sóc thiếu nhi trong xã và xây dựng tủ sách cho nhà văn hóa xã. Khi rảnh rỗi, ông đọc sách, báo, nằm võng ngoài hiên và nghe đài truyền thanh hoặc chăm dãy hoa trước sân và đọc hai bên lối ra vào cổng. Những đêm trăng sáng, ông thường ngồi trên chõng tre kê giữa sân kể chuyện cổ tích cho em và các bạn nhỏ trong xóm nghe.

Con cháu làm gì sai, ông nhẹ nhàng răn dạy chứ không quát mắng bao giờ. Bà con hàng xóm có điều gì xích mích với nhau thường gặp nhờ ông giải quyết.

Mọi người đều yêu quý ông và khen ông tuổi cao mà vẫn còn minh mẫn. Riêng em, nếu được một điều ước như trong truyện cổ tích ông kể, em sẽ ước ông có sức khỏe, sống mãi bên em.

Bài làm 2

Chuông đồng hồ đều đặn buông chín tiếng. Màn đêm yên ắng, tĩnh mịch lạ thường. Chỉ còn âm thanh của gió khuya xào xạc trong khu vườn trước ngõ. Em rời bàn học bước ra sân, vươn vai hít thở không khí trong lành để cô xua đi cơn buồn ngủ. Còn hai bài tập Toán nữa, phải cố làm cho hết. Từ giường bên có tiếng trở mình khe khẽ. Bà nội vẫn thức chờ em.

Bà nội em năm nay hơn bảy mươi tuổi, dáng gầy guộc và lưng đã hơi còng. Dấu ấn thời gian in rõ trên mái tóc bạc phơ và trên gương mặt nâu rám hằn sâu vết nhăn của bà. Mắt bà đã hơi mờ nhưng đôi tai còn thính lắm. Chỉ nghe bước chân hay giọng nói từ xa là bà đã nhận ra đúng từng người trong gia đình.

Cũng vì quen với công việc nhà nông quanh năm vất vả từ thời còn trẻ cho nên đến nay, bà vẫn còn khỏe mạnh, dẻo dai. Những lúc bố mẹ em ra đồng, một mình bà lo đi chợ, nấu cơm, chăm sóc bầy gà, bầy lợn. Ít khi em thấy bà ngồi yên một chỗ. Mọi việc xong xuôi thì bà lại vác chiếc cuốc ra vườn, cặm cùi xới đất, nhổ cỏ, bón phân cho mấy luống rau và hơn chục gốc na, gốc bưởi.

Bà hay kể chuyện. Em rất phục trí nhớ của bà. Ngày xưa bà chỉ học trường làng, thế nhưng bà lại thuộc lòng “Truyện Kiều”, “Nhị Độ Mai”, “Phạm Công Cúc Hoa”, “Đồng tiền vạn lịch”... cùng với bao nhiêu là ca dao, và truyện cổ. Những trưa hè gió nồm nam mát lộng, bà mắc võng ở chái nhà, nằm đung đưa và bồm bồm nhai trầu vừa ngâm nga hát. Em nghe mấy cụ già bảo rằng hồi con gái, bà là một “liền chị” quan họ nổi tiếng trong vùng.

Con cháu, họ hàng làng xóm rất quý bà vì bà hiền lành, phúc hậu. Ai gặp khó khăn cần đến bà sẵn sàng giúp đỡ, chẳng quản sớm khuya. Bà thường khuyên con cháu “Thương người như thể thương thân” và đối xử với làng xóm có tình có nghĩa.

Học xong bài, em thu xếp sách vở cho vào cặp, cài cửa, tắt đèn rồi nhẹ nhàng chui vào màn. Bà nằm dịch sang bên nhường chỗ cho em. Hơi ấm tỏa ra từ người bà rất dễ chịu. Em vòng tay ôm lấy lưng bà, thủ thủ “Bà ơi! Cháu đâm lưng cho bà nhé!” Bà mỉm yêu: Bố chị! Để bà chờ mãi! Thôi, ngủ đi, mai dậy sớm còn đi học!

Em yêu bà lắm và mong bà mạnh khỏe, sống lâu cùng con cháu.

(Trần Thị Thìn)

Bài làm 3

Bác Trần – chúng tôi gọi theo cách gọi của các thầy giáo, cô giáo, chứ thực ra đối với học sinh thì bác đáng tuổi ông. Chẳng là bác trước đây làm nhân viên cơ quan, về nghỉ hưu nhận làm bảo vệ lao công cho nhà trường. Bác Trần là người hiền lành, tốt bụng, mà lại rất cẩn thận, rất chăm chỉ. Bác lưng đã còng, mái tóc đã bạc quá nửa, đi lại không còn nhanh nhẹn nữa, nhưng suốt ngày không làm việc này thì làm việc nọ.

Này nhé! Hàng ngày sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn bác đã dậy quét dọn sân trường. Có lần cô hiệu trưởng có việc phải đến trường sớm, thấy vậy nói: *Bác già rồi, cần giữ gìn sức khỏe!* Nghe thấy thế, bác cười khà khà, nói: *“Người già thì ít ngủ sáng ra hoạt động thư giãn cái gân cái cốt một chút. Mà trường sở cũng sạch sẽ hơn, cho các cháu có được môi trường vệ sinh.* Sau đó, bác lại tất bật chăm sóc những luống hoa thân thiết của mình, nào tưới nào xới xáo, nào cắt tỉa cành lá... không lúc nào nghỉ tay. Chiều tối thì bác lại bận rộn thu xếp lại các phòng học và cả phòng giáo vụ nữa, để chuẩn bị cho lớp ngoại ngữ học ban đêm. Thầy giáo trực ban khuyên bác:

Các lớp ban đêm còn lâu mới học, bác đã vội làm gì. Chà! Lớp ngoại ngữ ban đêm còn có các bạn người Anh, người Pháp đến dạy, cũng phải để cho họ nề mình một chút chứ! Bác Trần cần mẫn công tác như vậy đây, chả biết bác lấy sức lực ở đâu ra mà làm lụng suốt.

Tôi còn nhớ năm ngoái, một buổi tối bác Trần cũng như mọi hôm thu dọn rác phòng học. Tại phòng học lớp 5C bác phát hiện ra một cái túi xách tay ai bỏ quên lại. Túi rất đẹp, mở ra thì chao ôi, trong đó có đến 5 triệu tiền mặt, lại còn một cuốn séc nữa chứ. Giấy tờ thì toàn những thứ quan trọng, thân thiết như hộ chiếu, bằng lái xe... xem thế là biết cái túi của giảng viên người nước ngoài chứ chả sai. Và bác đã vội gọi điện, báo ngay cho cô hiệu trưởng mang về phòng cất giữ.

Hôm sau, vừa sáng sớm thì một chiếc ô tô dừng trước cổng trường. Thầy hiệu trưởng các lớp ngoại ngữ ban đêm dẫn bà giảng viên người Anh đi tới phòng hiệu trưởng. Cô hiệu trưởng trường tôi đã nói lại sự việc bác Trần nhặt được túi xách nọ, rồi cô trao lại chiếc túi cho bà người Anh. Bác nọ rất xúc động, chạy vội tới phòng bảo vệ bắt tay bác Trần. Sau đó còn rút một tập tiền tặng bác. *Không, không nên thế.* Bác Trần từ chối một mực không nhận: *Tôi cảm ơn lòng tốt của bà, nhưng tiền thì tôi không nhận đâu.* Chiều hôm đó, bà người Anh lại mang đến một gói quà. Nhưng bác lại cũng từ chối.

Sau việc đó, nhà trường và phương đã biểu dương phẩm chất cao quý của bác và còn tặng giấy khen cùng một món tiền. Bác Trần cảm động nói: *Cảm ơn lãnh đạo đã động viên tôi. Nếu ai gặp trường hợp nào cũng làm thế cả thôi. Mình là người Việt Nam, phải giữ cái phẩm chất của người Việt chứ.* Về sau, nghe nói bác đã trao lại tiền thưởng đó cho quỹ giúp đỡ những học sinh nghèo vượt khó.

Bác Trần thật là một ông già tốt bụng.

(Dẫn theo Nguyễn Quốc Siêu)